

Bilag 4.

Sagførerraa det.

København, den 3. Marts 1925.

Til Folketingets Udvalg om Forslaget til Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m.

I Anledning af det i Folketinget fremsatte Forslag til Lov angaaende Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m. skål Sagførerraa det tillade sig overfor det højtærede Udvalg at fremkomme med følgende Udtalelser:

Sagførerraa det udtaler sin udelte Tilfredshed med, at fornævnte Lovforslag paa ny er fremsat og har faaet Tilslutning fra alle Grupper. Sagførerraa det kan derfor give Lovforslagets Hovedtanke, hvorefter Sammenblandingen af offentlig og privat Virksomhed paa Dommerkontorerne afskaffes, sin fulde Tilslutning, idet man i øvrigt med Hensyn til Lovforslagets §§ 1—4 henviser til Raadets Skrivelse af 23. Marts 1923 til Justitsministeriet. Saa vidt vides, er den nævnte Skrivelse af den daværende Justitsminister overgivet til det Landstingsudvalg, som den Gang beskæftigede sig med Lovforslaget. En Afskrift vedlægges her.

Derimod kan Sagførerraa det ikke noksom beklage, at man efter Lovforslagets Behandling i forrige Samling har hæftet en ny Paragraf til Forslaget, der ikke staar i nogen organisk Forbindelse med dettes øvrige Indhold, og som i hvert Fald i sin foreliggende Form vil kunne føre til et højst alvorligt Indgreb i Sagførerstandens Erhvervsvirksomhed. Efter § 42 i den for Sagførersamfundet i Medfør af Retsplejelovens § 147 oprettede, kongelig stadfæstede Vedtægt er det udtrykkelig paalagt Raadet ved Henvendelse til de lovgivende Myndigheder at foretage Skridt til Værn for Standens Interesser og Anseelse. Raadet maa derfor anse det for sin uomtvistelige Pligt at gøre det ærede Udvalg bekendt med den Fare, som § 5 i Lovforslaget rummer.

Naar man overhovedet er kommet ind paa den Tanke at knytte § 5 til Lovforslaget i dets tidligere Skikkelse, kan Grunden efter Raadets Mening kun være den, at man er gaaet ud fra, at den store Befolkning igennem Dommerfuldmægtigenes private Praksis havde Adgang til Retshjælp for en særlig billig Betaling, og at man derfor har anset det for nødvendigt, naar man fratog Befolkningen denne Adgang, at give den en Erstatning derfor. Dette er imidlertid en Misforstaaelse, idet Forholdet i de allerfleste Tilfælde har været det, at den Betaling, som Dommerfuldmægtigene oppebar for deres private Virksomhed, har været den samme, som i tilsvarende Tilfælde beregnedes af Sagførerne.

Naar der saaledes ikke er nogen naturlig Grund til i Lovforslaget at optage Regelen i § 5, maa denne Bestemmelse saa meget mere beklages, som den muligvis vil kunne forsinke et Lovforslag, hvis bærende Princip er anerkendt af alle, som til fulde forstaaer Betydningen af, at Retshaandhævelsen er hævet over enhver Tvivl om Upartiskhed.

For fuldt ud at forstaa, at § 5 efter Sagførerraa dets Kendskab til de paagældende Forhold vil kunne medføre et betydeligt Afbræk i Sagførernes Erhvervsvirksomhed, maa man holde sig for Øje, at den danske Sagførerstands